

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Ing. Dr. J. M., LL.M.**, zast. JUDr. Davidem Řezníčkem, LL.M., advokátem, se sídlem U Černé věže 66/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: L. Z., zast. Mgr. Martinem Caplem, advokátem, se sídlem Husova třída 1847/5, České Budějovice, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. KUJCK 5336/2015/OZZL/7, a ze dne 26. 11. 2009, č. j. KUJCK 28039/2009 OZZL/3/Ža/O-79/09, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 A 57/2015 - 96,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 A 57/2015 - 96, **se** ve výroku II., III. a IV. **zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad v Trhových Svinech jako vodoprávní úřad rozhodnutím ze dne 30. 9. 2004, č. j. OŽP/6471/04/pov/Pos, povolil žalobkyni a Z. P. stavbu vodního díla „Čistírna odpadních vod BIOCLEANER BC4 z rekonstruovaného objektu Ch. č. p. X, k. ú. Č." (dále jen „vodní dílo"). Dne 23. 1. 2007 vydal kolaudační rozhodnutí (č. j. OŽP 25028/06/KR/Žoh), jímž žalobkyni povolil užívání stavby vodního díla (čističky i trubního vedení pro odtok přečištěných odpadních vod). K odvolání osoby zúčastněné na řízení žalovaný zrušil povolení k užívání vodního díla a vrátil věc vodoprávnímu úřadu k dalšímu řízení (rozhodnutí ze dne 22. 5. 2007,

č. j. KUJCK 6214/2007 OZZL/5/Vlk/O-25/07). Vodoprávní úřad povolil užívání vodního díla rozhodnutím ze dne 4. 9. 2007, č. j. OŽP 25028/06/KR/Žoh. Žalovaný v přezkumném řízení (z podnětu osoby zúčastněné na řízení) změnil rozhodnutí vodoprávního úřadu tak, že se povolení k užívání vodního díla nevydává (rozhodnutí ze dne 18. 6. 2008, č. j. KUJCK 8719/2008 OZZL/23/Vlk/P4/08). Ministerstvo zemědělství zamítlo odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí ze dne 13. 11. 2008, č. j. 32051/2008-15110).

[2] Oznámením ze dne 16. 3. 2009 vodoprávní úřad zahájil řízení o odstranění části stavby vodního díla „Odpadní potrubí v délce cca 160 m od čistírny odpadních vod BIOCLEANER BC4 z rekonstruovaného objektu Ch. č. p. X“ (dále jen „odpadní potrubí“). Usnesením ze dne 23. 4. 2009 vodoprávní úřad řízení o odstranění stavby přerušil a na základě žádosti žalobkyně zahájil řízení o dodatečném povolení stavby odpadního potrubí. Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2009, č. j. OŽP 8192/09/dSP/Žoh, vodoprávní úřad stavbu odpadního potrubí dodatečně povolil. K odvolání osoby zúčastněné na řízení žalovaný zrušil rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a vrátil věc vodoprávnímu úřadu k dalšímu řízení (rozhodnutí ze dne 26. 11. 2009, č. j. KUJCK 28039/2009 OZZL/3/Ža/O-79/09).

[3] Rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, č. j. OŽP 8192/09/R/Žoh, vodoprávní úřad zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby odpadního potrubí. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2015, č. j. KUJCK 5336/2015/OZZL/7, zamítl. Oznámením ze dne 10. 3. 2015 vodoprávní úřad vyrozuměl žalobkyni o pokračování v řízení o odstranění stavby.

II.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2009 a ze dne 22. 1. 2015 žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 A 57/2015 - 96, odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2009 (výrok I.) a zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015 i rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 7. 2014 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (výrok II.). Výrokem III. žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč a výrokem IV. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány pochybily, jelikož neučinily dostatečná skutková zjištění, aby mohly posoudit, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o odstranění stavby, tj. nezjistily, zda je stavba odpadního potrubí v délce 160 m skutečně stavbou nepovolenou ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) ve znění účinném do 31. 12. 2012. Krajský soud zdůraznil, že řízení o dodatečném povolení stavby je do řízení o odstranění stavby vloženo, tedy je svojí povahou řízením akcesorickým k řízení o odstranění stavby. Dovodil proto, že jsou v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby splněny předpoklady, aby soud mohl zkoumat i splnění podmínek pro zahájení řízení o odstranění stavby. V nyní projednávané věci však podle krajského soudu panují pochybnosti o tom, zda se řízení o odstranění stavby vede o nepovolené stavbě. Krajský soud totiž zjistil, že na pozemku parc. č. X, k. ú. Č., na němž se nyní nachází stavba odpadního potrubí, se od 60. let měl nacházet meliorační systém. V dalším řízení

proto uložil žalovanému povinnost doplnit skutková zjištění tak, aby bylo možné postavit najisto, zda stavba odpadního potrubí o délce 160 m na pozemku parc. č. X je stavbou nepovolenou nebo zda se jednalo pouze o údržbu nebo opravu existující stavby odvodnění (meliorační systém) již dříve povolené Okresním národním výborem České Budějovice dne 17. 2. 1969.

III.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojil proti výrokům II. a III. rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel namítal, že krajský soud pochybil při posuzování charakteru stavby odpadního potrubí, která byla předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. Podle názoru stěžovatele je stavba odpadního potrubí kanalizační stokou ve smyslu § 55 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), nikoli stavbou k vodohospodářským melioracím ve smyslu § 55 odst. 1 písm. e) vodního zákona, jak podle stěžovatele nesprávně a překvapivě dovodil krajský soud. Krajský soud vytýkal správním orgánům, že nezjistily, „kudy procházela historická meliorace“ a zda je stavba odpadního potrubí položena v trase existující meliorace (pak by mohlo jít pouze o údržbu nebo opravu existující stavby), či ve zcela nové trase (pak by se mohlo jednat o stavbu nepovolenou). Podle stěžovatele se však nemohlo jednat o údržbu či opravu melioračního potrubí, jelikož stavba odpadního potrubí je stavbou zcela jiné povahy, a proto nelze stavbu meliorace opravit či provést její údržbu tím, že bude nahrazena odpadním potrubím (kanalizací). Stěžovatel k tomu odkazoval na normy ČSN, z nichž mělo vyplývat, že stavba kanalizace se od meliorace liší nejen svým stavebně technickým provedením (je vodotěsná), ale i svým účelem (neslouží k odvodňování zemědělských pozemků). Stěžovatel proto byl přesvědčen, že stavba odpadního potrubí je stavbou nepovolenou.

[7] Jestliže stěžovatel v řízení o dodatečném povolení stavby zjišťoval stav meliorace, která se měla nacházet na pozemku parc. č. X v k. ú. Č., činil tak proto, aby ověřil, že původní meliorace nebyla stavbou odpadního potrubí porušena. Ze souhrnné technické zprávy k projektové dokumentaci zjistil, že při stavbě odpadního potrubí nebyla meliorace vůbec zasažena, resp. nebyla nalezena. Stěžovatel proto trval na tom, že pro účely řízení o dodatečném povolení stavby zjistil stav meliorací v dostatečném rozsahu. O opravu nebo údržbu melioračního systému se podle jeho názoru v projednávané věci jednat nemohlo.

[8] S ohledem na skutečnost, že předmětem řízení o dodatečném povolení stavby byla nová kanalizace (odpadní potrubí) provedená bez stavebního povolení, měl stěžovatel za to, že on i vodoprávní úřad postupovali správně, pokud žádosti žalobkyně nevyhověli. Stěžovatel zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí se zabýval pouze žádostí o dodatečné povolení stavby. Při svém rozhodnutí vycházel z právního stavu ke dni podání žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobkyně k žádosti nedoložila smlouvu o právu provést stavbu na cizím pozemku, vodoprávnímu úřadu nezbylo, než žádost zamítnout. Stěžovatel dále namítal, že si vodoprávní úřad nemohl učinit sám úsudek o občanskoprávní námitce

týkající se platnosti dohody účastníků ze dne 29. 9. 2004 o zaústění potrubí vyplývající z „Prohlášení o zaústění potrubí ze dne 29. 9. 2004“, a proto správně odkázal účastníky řízení na civilní soud. Závěr civilního soudu o neplatnosti dohody účastníků ze dne 29. 9. 2004 o zaústění potrubí považoval stěžovatel za závazný.

[9] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, že se v průběhu projednávání věci dopouštěl nečinnosti.

IV.

[10] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobkyně ztotožnila se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku a navrhla kasační stížnost zamítnout. Uvedla důvody, pro něž podle jejího názoru (na rozdíl od názoru stěžovatele) není napadený rozsudek překvapivý. Nesouhlasila s názorem stěžovatele, že krajský soud směšuje pojmy meliorace a odpadní potrubí. Podle jejího názoru krajský soud pouze konstatoval, že se měl žalovaný zabývat tím, v jaké trase je položeno odpadní potrubí a zda tedy byla stavba provedena v souladu s požadavkem osoby zúčastněné na řízení. Správní orgány podle žalobkyně svým rozhodováním a opakovaným rušením rozhodnutí způsobily, že se řízení stalo zcela nepřehledným, k projednávané věci přistupovaly formalisticky a opomíjely základní zásady demokratického právního státu, mezi něž žalobkyně řadila i zásadu ochrany dobré víry. Žalobkyně zdůraznila, že osoba zúčastněná na řízení původně souhlasila se zaústěním odpadního potrubí do stávající meliorace a byla to právě ona, kdo požadoval, aby v případě nevyhovujícího stavu meliorace žalobkyně provedla pokládku nového odpadního potrubí; to žalobkyně učinila. Nyní po zhoršení mezilidských vztahů mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení se tato za každou cenu snaží znemožnit žalobkyni užívání odpadního potrubí.

[11] Žalobkyně poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01 týkající se ochrany dobré víry v nabytá práva. Podle názoru žalobkyně měly také správní orgány dbát ochrany její dobré víry a nepřipustit, aby musela nést následky jednání osoby zúčastněné na řízení, která nejdříve s provedením stavby souhlasila a následně svůj souhlas odvolala. Žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že se žalovaný dopouštěl nečinnosti, což vyplynulo také z výsledku šetření provedeného veřejným ochráncem práv.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 22. 1. 2015, č. j. KUJCK 5336/2015/OZZL/7 (dále jen „napadené rozhodnutí“) stejně jako jemu předcházející rozhodnutí vodoprávního úřadu, jelikož dospěl k závěru, že se správní orgány dostatečně nezabývaly skutečností, zda vůbec byly splněny podmínky pro zahájení a vedení řízení o odstranění stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle krajského soudu správní orgány nepostavily najisto, že odpadní potrubí je stavbou

nepovolenou, tj. stavbou provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním [129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]. Předmětem přezkumu v řízení o žalobě učinila žalobkyně rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti tomuto rozhodnutí. Krajský soud měl přesto za to, že je oprávněn zkoumat, zda se vodoprávní úřad v řízení o odstranění stavby dostatečně zabýval tím, zda stavba odpadního potrubí je skutečně stavbou nepovolenou. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak nebylo. Vzhledem ke skutečnosti, že řízení o dodatečném povolení stavby má akcesorický vztah k řízení o odstranění stavby, měl krajský soud za to, že jsou zde důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí stejně jako rozhodnutí vodoprávního úřadu (rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby), které mu předcházelo.

[15] Nejvyšší správní soud se s výše uvedenými závěry krajského soudu neztotožňuje. V projednávané věci je sporná otázka, zda byl krajský soud oprávněn posuzovat splnění podmínek pro zahájení a vedení řízení o odstranění stavby v situaci, kdy předmětem přezkumu žalobkyně učinila rozhodnutí vydané v řízení o dodatečném povolení stavby.

[16] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *nařídí stavební úřad vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.* Podle § 129 odst. 2 téhož zákona *lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.* Konečně podle § 129 odst. 3 téhož zákona u *stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.*

[17] Řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je prostředkem k odstranění tzv. černých staveb. Nebylo by však v souladu s principem proporcionality, aby k odstranění „černých staveb“ došlo vždy, za všech okolností. Takový postup by mohl znamenat nepřiměřený zásah do práv vlastníka stavby či stavebníka. Z tohoto důvodu stavební zákon umožňuje (za kumulativního splnění několika zákonných podmínek), aby byla „černá stavba“ dodatečně povolena. Pro dodatečné povolení stavby však zákon konstruuje speciální řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy specifickým prostředkem navázaným na řízení o odstranění stavby, pomocí něhož lze zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu nebo postavená bez takového rozhodnutí či opatření.

[18] Z výše uvedeného vyplývá, a v tom se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem krajského soudu, že řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení spolu velmi úzce souvisí. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, které (z moci úřední) musí být, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, zahájeno. Řízení o dodatečném povolení stavby je naproti tomu řízením fakultativním, neboť záleží pouze na žádosti vlastníka stavby, zda bude zahájeno a vedeno.

[19] Přes vzájemnou spojitost řízení o odstranění stavby a řízení o dodatečném povolení stavby se jedná o dvě samostatná řízení s rozdílným účelem a předmětem. Účelem řízení o odstranění stavby je uvedení do souladu právního a skutečného stavu, a to nařízením odstranění nepovolené stavby. Účelem řízení o dodatečném povolení stavby je dodatečné zhojení protiprávního stavu, spočívajícího v absenci zákonem vyžadovaného rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. Liší se také podmínky, jejichž splnění zkoumá stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby a v řízení o jejím odstranění. V prvém případě jde o kumulativní splnění podmínek § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, zatímco v případě řízení o odstranění stavby jde o kumulativní splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním.

[20] Žalobkyně učinila předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o dodatečném povolení stavby, čímž vymezila rozsah soudního přezkumu. Krajský soud proto měl v mezích žalobních bodů přezkoumat, zda v projednávané věci byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, resp. zda žalobkyně prokázala splnění podmínek § 129 odst. 2 stavebního zákona a předložila k žádosti o dodatečné povolení všechny předepsané podklady či nikoli (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Pokud se proto krajský soud zabýval tím, zda byly splněny podmínky § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. zda je odpadní potrubí skutečně stavbou prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, učinil tak nad rámec možného věcného posouzení napadeného rozhodnutí, tj. mimo žalobními body vymezený rozsah soudního přezkumu. Ačkoli krajský soud vyjádřil pochybnosti nad tím, zda je předmětem řízení o odstranění stavby skutečně stavba nepovolená ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nebylo možné z těchto důvodů rozhodnout o zrušení napadeného rozhodnutí (a rozhodnutí vodoprávního úřadu mu předcházející), které žalovaný (a v prvním stupni vodoprávní úřad) vydal v řízení o dodatečném povolení stavby. Vzhledem k tomu, že žalobkyně napadla žalobou pouze rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby (resp. rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti tomuto rozhodnutí), nikoli rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, nemohl krajský soud rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby zrušit z důvodů mající svůj původ v přezkumu podmínek pro rozhodnutí o odstranění stavby.

[21] Jestliže krajský soud dospěl v průběhu projednávání věci k závěru, že není postaveno na jisto, zda je stavba odpadního potrubí stavbou nepovolenou ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a zda tedy mělo být řízení o odstranění stavby vůbec zahajováno, nic mu nebránilo tento svůj názor předestřít účastníkům nad rámec nutného

odůvodnění rozsudku. Stěžovatel se touto otázkou může zabývat v případném pokračujícím řízení o odstranění stavby, v němž jej tíží břemeno důkazní k prokázání existence zákonných předpokladů k vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Námitky v tomto směru může v pokračujícím řízení o odstranění stavby uplatnit také žalobkyně, bude-li mít za to, že stavba odpadního potrubí je stavbou povolenou. V případě, že by stěžovatel v pokračujícím řízení o odstranění stavby skutečně dospěl k závěru, že stavba odpadního potrubí stavbou nepovolenou není, vydá rozhodnutí, kterým odstranění stavby nenařídí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 - 93).

[22] Nejvyšší správní soud si sice je vědom politováníhodné situace, v níž se žalobkyně ocitla, řešení předestřené krajským soudem je však vzhledem k charakteru a vztahu obou řízení vyloženém výše neudržitelné. Nad rámec nutného odůvodnění nyní kasační soud uvádí, že zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby nezakládá překážku věci rozhodnuté. Žalobkyně proto může do doby pravomocného skončení řízení o odstranění stavby podat novou žádost o dodatečné povolení stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015 - 34).

[23] Nejvyšší správní soud nepřehlédl námitku stěžovatele, v níž nesouhlasí se závěry krajského soudu o tom, že se správní orgány dopustily nečinnosti. S ohledem na úvahy vyslovené výše a na předmět projednávané věci (přezkum rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby), však kasační soud uzavírá, že tato námitka je v nynějším řízení bez právního významu a nemá vliv na posouzení věci.

VI.

[24] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a ve výroku II. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud tedy opětovně přezkoumá napadené rozhodnutí, a to v rozsahu uplatněných žalobních bodů a posoudí, zda v řízení o dodatečném povolení stavby byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně.

[25] Nejvyšší správní soud současně zrušil výrok III. a IV. rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností, neboť těmito výroky bylo rozhodnuto o nákladech řízení žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení. Jedná se o výroky, které jsou závislé na výroku II. rozsudku krajského soudu ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu